

možno tvrditi jen, že u příslušné pojišťovny přihlášen býti měl, nikoli též, že přihlášen býti má.

Teprve vládní nařízení ze dne 15. června 1934, č. 112 Sb. z. a n., jemuž byla zákonem č. 146/34 Sb. z. a n. propůjčena platnost zákona, zrušilo ustanovení cit. § 160 a) a obsah jeho změnilo a doplnilo ustanovením 2. odst. § 30 tak, že má-li některá nemocenská pojišťovna za to, že pojištěnec přihlášený u jiné pojišťovny má nebo měl býti přihlášen u ní, je povinna, dříve než vyměří pojistné za tohoto pojištěnce, žádati politický úřad první stolice, aby rozhodl o jeho pojistné příslušnosti. Zde tedy jest již dána norma dovolující příslušné pojišťovně žádati o rozhodnutí o pojištěncově příslušnosti také v tom případě, že pojištěnec ten u nepřislušné pojišťovny sice přihlášen byl, ale přihlášen již není.

Nález z 27. dubna 1938, č. 4376/35-5.

K rozhodnutí o žádosti za přiznání odkladného účinku stížnosti k nejvyššímu správnímu soudu podle § 17 zák. č. 36/1876 ř. z. resp. zák. č. 164/1937 Sb. je příslušným vždy úřad, který v základním sporu rozhodl jako úřad žalovaný.

Paragraf 17 zák. o nejv. správ. soudě č. 164/1937, který je ve věci, jež je na sporu, shodný s ustanovením § 17 zákona o správ. soudě č. 36/1876 ř. z., za jehož platnosti bylo naříkané rozhodnutí vydáno, stanoví, že stížnost k správnímu soudu nemá sama o sobě odkladného účinku. Stěžující si strana může však žádati o takový odklad u žalovaného správního úřadu, který jej povolí, nevyžadují-li veřejné zájmy okamžitého výkonu a vzešla-li by straně z tohoto výkonu nenahraditelná újma. Je tedy podle tohoto ustanovení příslušným k rozhodování o povolení odkladného účinku stížnosti žalovaný správní úřad, tedy onen úřad, který vydal rozhodnutí stížností k správnímu soudu napadené, o jehož odklad se jedná. Rozhoduje tedy o příslušnosti úřadu, povolání k vyřízení žádosti o povolení odkladného účinku, právě fakt, zda tento úřad je v hlavním sporu úřadem žalovaným, takže je zcela irrelevantní, jak se to má s příslušností úřadu v hlavním sporu.

Nález z 29. dubna 1938, č. 6493/35-6.

Civilní technik pro architekturu a stavby pozemní jest podle min. nař. č. 77/1913 ř. z. oprávněn již na základě svého oprávnění jako civ. technik (§ 12 min. nař. z 11./12. 1860 č. 36413) přijímati k provedení také práce tesařské, a to nejen v souvislosti se stavbou, kterou sám provádí celou, nýbrž i samostatně na stavbě prováděné nebo provedené jiným.

Článek V, lit. f) uvoz. zák. k živn. ř. činnost civilních techniků vyjímá z předpisů živnostenského řádu.

Paragraf 22 zák. o stav. živn. č. 193/1893 ř. z. stanoví, že

oprávnění úředně autorisovaných soukromých techniků není tímto zákonem dotčeno. Jenom pokud provádějí pozemní stavby a jiné příbuzné stavby svým vlastním živnostenským personálem, podrobeni jsou ustanovením VI. a VII. hlavy živn. řádu.

Z ustanovení těch plyne tedy, že civilní technické zásadně jsou vyňati z předpisů živnostenského řádu. K výkonu svého povolání nemají potřebi živnostenské koncese podle živnostenského řádu, resp. zák. č. 193/1893 ř. z., nýbrž jenom povolení zemského úřadu po rozumu § 12 min. nař. z 11. prosince 1860, č. 36.413. Pro rozsah jejich oprávnění nepřichází v úvahu ani živnostenský řád, ani ustanovení zákona o stavebních živnostech č. 193/1893 ř. z., nýbrž jedině předpisy min. nař. ze 7. května 1913, č. 77 ř. z.

Paragraf 2 tohoto nařízení, vymezuje oprávnění civilních techniků, stanoví, že civilní inženýři kategorií a)—g) § 1 jsou oprávnění v oboru té které kategorii přiděleném... 2. řídití provádění technických prací do příslušného oboru spadajících a převzítí takové provádění...

Ustanovení to dává, jak uvedeno, civilním inženýrům kategorií a)—g) § 1 právo, aby v oboru té které kategorii přiděleném také přejímali k provedení, tedy sami prováděli technické práce do příslušného oboru spadající. Oprávnění to dává se jim tu docela všeobecně; rozhodným jest jedině, aby šlo o práce 1. technické, 2. spadající do oboru té které kategorii přiděleného. Pro posouzení otázky, které práce spadají do oboru přiděleného té které kategorii, není jiného měřítka nežli rozdělení na kategorie, uvedené v § 1.

Paragraf 3 rozšiřuje oprávnění, vymezené v § 2, ještě potud, že technikům jedné kategorie přiznává oprávnění prováděti v určitém rozsahu práce z oboru jiné kategorie, pokud jsou v bezprostředním spojení se stavbami spadajícími do oboru jich vlastní kategorie. Avšak právě z tohoto omezení, které se jasně vztahuje jen na práce spadající do oboru jiné kategorie civilních techniků podle § 1, plyne ve spojení se zásadou § 2 a contrario závěr, že ohledně prací, spadajících do oboru vlastní jich kategorie, takového omezení není a že tedy civilní technik určité kategorie jest oprávněn prováděti veškeré práce spadající do oboru jeho kategorie beze všeho omezení.

Kategorie civilních techniků v § 1 rozděleny jsou podle povahy technických děl a přimykají se jednotlivým studijním oborům organisovaným v samostatná oddělení vysokých studií technických. Dává-li § 2 docela povšechně civilnímu technikovi kategorií a)—g) právo, aby prováděl technické práce spadající do jeho oboru, možno rozuměti tomu jen tak, že jest oprávněn převzítí k provedení technické práce všeho druhu, kterých normálně třeba k úplnému provedení toho kterého technického díla, pokud — a to zase jen s výjimkou stanovenou v § 3 — nespádají do oboru jiné kategorie civilních techniků. Naproti tomu nelze z min. nař. č. 77/1913 ř. z. vyčísti, že by práce takové směl převzítí

k provádění jenom potud, pokud převzal k provádění celé dílo, tedy celou stavbu. Z ustanovení § 3, jak uvedeno, omezení takového vyčísti nelze a zákon o stavebních živnostech, jak doličeno, vůbec tu nepřichází v úvahu.

Tyto závěry vyvozené z textu zákonných norem podporovány jsou i úvahou o motivech, které patrně zákonodárce k takové úpravě vedly. Zákon žádá na civilních technících, zejména po stránce teoretické, daleko vyšší kvalifikace (§§ 10, 11, 12 min. nař. č. 77/1913 ř. z.) nežli je předepsána pro nabytí obdobných oprávnění živnostenských; kvalifikace ta má zajistiti vyšší způsobilost jejich k provádění prací toho kterého oboru, po stránce technické (a po případě i umělecké) zvláště složitých a nesnadných, a provedení takových prací dokonalejší, nežli jaké normálně může poskytnouti pouhé řemeslo. Tyto důvody, které vedly zákonodárce k tomu, aby činnost civilních techniků vyňal z platnosti řádu živnostenského, mohou se zajisté vyskytnouti nejen ohledně celého technického díla, nýbrž i co do jednotlivých součástí díla třebaš jiným provedeného. Není důvodu předpokládati, když tu není výslovné normy, že by zákonodárce, který zřejmě civilní techniky vzhledem k jejich vyšší kvalifikaci vůči živnostníkům favorisuje, chtěl je co do provádění takových dílčích prací, jinak do jejich oboru spadajících, omezovati ve prospěch živnostníků, ač jsou k provádění jich lépe kalifikováni nežli tito.

Nález z 3. května 1938, č. 6445/35-7.

Literární zprávy

JUDr. Dr. Oldřich K o b l í ž e k, **Kolektivní smlouva pracovní.** Podstata a právní povaha. Sbírký pojednání z československého práva svazek 5. Nákladem Právnického knihkupectví a nakladatelství, V. Linhart v Praze II., Lützowova 35, 1937, stran 228.

V předmluvě ke Koblížkově knize Donucení ke smlouvě soukromoprávní (vyšlo v Praze jako 9. číslo Knihovny Sborníku věd právních a státních, nové řady oboru právodědeckého), v níž se v oddíle o normových smlouvách pojednává mimo jiné také o smlouvách kolektivních (str. 96 až 100), čteme tato slova: »Různé problémy mohly býti jen stručně naznačeny, aby zbytečně rozsah knihy nevzrostl; jich propracování zejména po stránce metody vyhrazuje si však autor pro speciální studie.« A skutečně hned následujícího roku uveřejnil Koblížek tři pojednání, která jsou splněním tohoto jeho slibu. Jsou vyjmenována v předmluvě ke knize, o níž zde referujeme. Také tato nová jeho práce, jež je věnována rozboru smlouvy kolektivní, je jednou z oněch slíbených speciálních studií.

Po předmluvě, přehledu obsahu, seznamu zkratk a úvodě je v ní příslušná látka probrána v šesti kapitolách. Kapitola I.